

liumból egy jottányit sem engednek. Bizony jó itt ügyelnünk nagy tanítónknak, Kálvinnak^a szavára: "A békesség szó valóban tetszetős és édes, de átkozott az a békesség, amelyet annak a nagy veszteségnek az árán vásárolnak meg, hogy eltűnjük a Krisztus tanításának megsemmisülését, amely által pedig egyedül növekedhetnénk istenes és szent egységbe."

Látásom és meggyőződéseim szerint az elmúlt évtizedekben Isten ítélete abban mutatkozott meg magyar református ébredésünkben, hogy nem volt nálunk egységben a misszió és a tanfegyelem. Azaz, voltak atyafiak, akik mindig csak ezt mondták: "misszió", s megint voltak atyafiak, akik mindig ezt felelték rá: "tanfegyelem". /Ki hol állott, ítélje meg./ De oly kevesen voltak s amnyira magukra maradtak, akik együtt mondták, együtt cselekedték e kettőt, amit az apostolok és a jeruzsálemi gyülekezet presbiterei elválaszthatatlan egységben éltek meg.

Hiszem, hogy egyházunkban e felé a cél felé haladunk: mindig a cselekvő, újat cselekvő Istenre mutatni, és semmit nem engedni a reformáció nagy felismeréséből: "Kegyelemből tartattatok meg, hit által..." /Ef 2,8/ Ebben a bibliás, református magatartásban segítsen mindnyájunkat Isten Lelke! Ebben akart segítség lenni gyülekezetnek és pásztornak egyaránt ez a mai napra kapott Ige is. Ámen.